

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník IX., číslo 13

1. 7. 2012 / neprodejné

Z OBSAHU	Společenství s Kristem a mezi námi. Poselství Benedikta XVI.	04
	Učitel dokonalého života. Svätý Norbert z Xanten	07
	Ne bohatství, ale zdroj pro financování dobrých věcí	09
	Spravedlnost je mým hlavním heslem. Rozhovor s Jiřím Karasem	11

TRADICE OTCŮ

Z promluvy připisované svatému biskupu Petru Chryzologovi (kolem 380–451)

Blahoslavení tvůrci pokoje, říká evangelista, milovaní, *neboť oni budou nazváni Božími syny*. Pokoj je to, moji milí, co člověka osvobozuje z otroctví, činí ho svobodným, mění v Božích očích jeho postavení, ze služebníka dělá syna, z otroka činí svobodného. Pokoj mezi bratřími je to, co chce Bůh a z čeho má radost Kristus; je naplněním svatosti, normou spravedlnosti, učitelem vzdělanosti, strážcem mravů a vůbec chvályhodným způsobem chování. Pokoj je naším přímlyvcem, když prosíme; je snadnou a účinnou cestou k dosažení toho, zač se modlíme, a k naplnění všech našich tužeb. Pokoj je matkou lásky, poutem svornosti a zřetelným znamením čisté mysli, která od Boha dosáhne toho, co si přeje; at' žádá, oč chce, obdrží všechno, oč prosí. Zachovávat pokoj je příkaz Krále. Vždyť sám Kristus Pán říká: *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám*. To znamená: Zanechávám vás v pokoji, v pokoji vás chci znovu nalézt. [...]

Hleďte tedy, milovaní bratři, proč je třeba milovat pokoj a vážit si svornosti: to obojí rodí a živí lásku. Vězte, že podle apoštola láska je z Boha, je tedy bez Boha, komu chybí láska.

Zachovávejme, bratři, přikázání, neboť prospívají životu. Bratrství at' je hluboce zakořeněné v pokoji a vzájemná náklonnost at' ho upevňuje léčivým poutem lásky, která přikrývá množství hříchů. Je třeba úplně se oddat lásce, neboť ona působí tolik dobra a tak velkou odměnu. Je třeba chránit pokoj víc než všechny ctnosti, protože v pokoji je vždycky Bůh. Milujte pokoj a všechno se uklidní, a Boží Církev upevněná jednotou pokoje dosáhne dokonalé soudržnosti ve spojení s Kristem.

Foto: Dave Hrbacek / The Catholic Spirit

Příklady táhnou

V knížce sestavené ze záznamů z exercií P. Ladislava Kubíčka *Oslovuji?* (Karmelitánské nakladatelství, 2008) jsem hledala, co soustavně hledám už dlouho. Jako matka dorůstajících školních dětí, které mají ještě pořád hlad po příkladu, si denně lámou hlavu s tím, jak žít lépe to, čemu nedávno zesnulý pan dr. Václav Frei říkal *křesťanský životní styl* – v našem případě tedy v rodině. P. Kubíček citoval jednu zprávu: „Říkáme se do rizika rozbitých morálních hodnot. Je tento život správný? Nestálo by za to, pokusit se alespoň v některých parametrech vrátit se k původním hodnotám?“ – Sám pak navazuje: „Zpráva neuvádí, jaké ty původní hodnoty jsou, ale my to víme. Musíme se víc snažit žít

normálním přirozeným křesťanským způsobem života.“

Popravdě, toto jaksi teoreticky vnitřně cítíme, tušíme, možná dokonce i opravdu víme. Ale kdo to mou – naši generaci naučil prakticky? Kdo ji doprovází dnes? Naše rodiče zastihla vlna padesátých, šedesátých či sedmdesátých let, vlna normalizace a velkého odpadu od víry. Rozpadly se mnohé naše rodiny. Mezigenerační soužití je vzácností a relativně vlastně bylo už i v době mého dětství v osmdesátých letech (a to pocházím z moravského venkova!). Lidé, kteří nevyrostli v rodinách, kde opravdové úsilí o svatost bylo každodenním chlebem, tápou. A já s nimi – a nedívám se tomu.

Dokončení na str. 2

Mše svatá na závěr Eucharistického kongresu v Dublinu
Foto: <http://www.dublindiocese.ie>

Eucharistický kongres v Dublinu

Více než 12 tisíc poutníků ze 123 zemí světa dorazilo na 50. mezinárodní eucharistický kongres, který se konal ve dnech 10.–17. června v irském Dublinu. V rámci kongresu, který se nesl v duchu motto „Eucharistie: společenství s Kristem a mezi sebou navzájem“, proběhlo na 130 různých kurzů, přednášek, diskusí a slavností. Pod názvem: „Go! Be Church“ se uskutečnily speciální programy, workshopy, katecheze a koncerty pro mladé od 17 do 25 let.

Jedním ze silných okamžiků kongresu bylo eucharistické procesí ulicemi Dublinu. Podle organizátorů se jej zúčastnilo více než 13 tisíc věřících.

Na závěrečnou nedělní bohoslužbu na stadionu v parku Croke dorazilo přes 80 tisíc návštěvníků, včetně významných hostů, mj. i irského prezidenta Michaela Higginsa. Mši svatou sloužit prefekt Kongregace pro biskupy kardinál Marc Quillet. Benedikt XVI. se s účastníky kongresu spojil prostřednictvím televize a pronesl závěrečné poselství, které otiskujeme v tomto čísle na str. 4.

Vedle Světových dnů mládeže jsou Eucharistické kongresy největšími programy katolické církve. Jejich cílem je oživit ve vědomí věřících význam eucharistie a rozšířit a prohloubit její úctu po celém světě. Papež Benedikt XVI. neustále zdůrazňuje, že mezi eucharistickou zbožností a charitativními skutky existuje neoddělitelná souvislost.

Na posledním setkání tohoto druhu v roce 2008 v kanadském Quebecu se šlo na 200 tisíc lidí. Ve centru pozornosti podobných setkání je svátost Eucharistie a úcta k eucharistickým darům Těla a Krve Páně. Za duchovního otce kongresu je považován francouzský světec P. Peter Julián Eymard (1811–1868), první takový kongres zorganizovala v roce 1881 Francouzka Emilie Tamisier v Lille.

TS ČBK, RaVat

Dokončení ze str. 1

Uvnitř díky Božímu vedení cítíme tu správnou cestu, ale jak ji realizovat a nedělat zbytečně moc chyb na svých dětech, které nám brzy vyrostou a na nápravy už může být pozdě?

Máme řadu dobrých příkladů – ale jsou to poklady, které je třeba objevit. Máme-li štěstí, dobří lidé okolo nás nám je pomohou najít, ukážou, kudy k nim vede cesta. Ačkoli mnozí lidé dnes chtějí jít vpřed, budovat ve svém životě nové věci, cesta je to zpravidla zcela opačná – je to cesta ke kořenům, k fundamentu víry, k „jednoduchému“ pochopení a pak s co největším zápalem v životě realizovaným Kristovým přikázáním o lásce k Bohu a k bližnímu. Když k té lásce nenalepíme rozmělněnou nadstavbu, jejímž primárním cílem je ulevit nám (od sebezáporu), ale naučíme se ji praktikovat právě „přes sebe“, ba co více, někdy zpočátku až *proti sobě, proti sklonům hříchem porušené lidské přirozenosti*, dáme dětem dobrý příklad. P. Ladislav Kubíček v té zmíněné knížce také říká: „Těžko po dětech chtít, aby žily skromně, když tak nežijí rodiče. Těžko po nich chtít, aby se modlily, když se nemodlí rodiče. Vezmou-li si rodiče v pátek suchý rohlík, vezmou si ho děti taky.“ Je to tak. Příklady táhnou.

Zdeňka Rybová
šéfredaktorka RC Monitoru
a viceprezidentka Hnutí Pro život ČR

Vyjádření Rady Iustitia et Pax k sociálnímu bydlení

V pátek 15. června 2012 zveřejnila Rada *Iustitia et Pax* vyjádření k sociálnímu bydlení v souvislosti s narůstajícím počtem žadatelů o sociální dávky na bydlení. Rada si všímá dopadů procesu deregulace nájemného, jež se ještě zostřily ekonomickým útlumem a zhoršenou finanční situací mnoha domácností. Ve vyjádření se mj. píše:

„Nedomníváme se, že stát je povinen zajišťovat všem svým občanům bez ohledu na jejich vlastní přičinění bydlení nebo zaměstnání. Rozumíme tomu, že cena všech služeb, včetně nájemního bydlení, by měla jejich poskytovatelům pokrýt vynaložené náklady a zajistit přiměřený zisk. Chápeme obezřetnost při přezkoumávání oprávněnosti veřejných výdajů v ekonomicky obtížném období. Na druhé straně jsme však jako křesťané i toho názoru, že bydlení od nepaměti patří mezi základní životní potřeby člověka. Je elementární slušností a v moderní společnosti povinností poskytnout především sociálně slabým, hendikepovaným a občanům v seniorském věku přiměřenou dobu na sladění jejich bytových poměrů s finančními možnostmi tak, aby se nemuseli cítit vehnáni do bezvýhodné životní situace a jejich lidská důstojnost mohla tak zůstat zachována.“ Celý text vyjádření je k dispozici na internetových stránkách TS ČBK.

TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Sýrie: Křesťané v Homsu usilují o smír

Papežský nuncius mons. Mario Zenari řekl agentuře *Asia News*, že se Sýrie řítí do pekla. Kromě hmotné destrukce konflikt zasahuje i lidská srdce. „Je nebezpečí, že exploduje latentní nenávisť mezi skupinami, a ta pak může trvat po desetiletí,“ uvedl. Podle Zenariho jsou konfliktem zasaženy už i děti.

Dětem hrozí násilí z obou stran. Režim Bašára Assáda je využívá jako lidské štíty. „Svobodná syrská armáda“ povstalců nabírá stovky dětských vojáků ve věku od 9 do 15 let.

„Jsou tu ale známky, že dialog a smíření jsou stále možné,“ řekl mons. Zenari. V pátek 25. května uspořádali křesťanští vůdci přímo v Homsu smířící setkání, kam pozvali sunity i alavity. Také další skupiny organizují setkání. Soustřeďují se hlavně na hledání zmizelých a unesených a přesvědčují jejich rodiny a skupiny, aby se vzdaly zbraní ve prospěch klidného vyjednávání.

„Křesťanské země nesmějí Sýrii izolovat,“ naléhá mons. Zenari.

Asia News

Půl milionu Britů podepsalo petici proti redefinici zákona o manželství

Více než půl milionu Britů (550 tisíc) podepsalo petici na obranu tradičního pojetí manželství jako „dobrovolného svazku muže a ženy na celý život“. Dokument byl předán úřadu premiéra. Organizátorem akce je Koalice za manželství podporovaná anglikánskou církví. Podpisy shromažďuje od konce února, kdy vláda ohlásila zahájení konzultací nad návrhem zákona, který by postavil homosexuální svazky na roveň manželství. Podle autorů petice vláda nemá mandát na umenšování role manželství a rodiny.

Radikálně se vládním plánům postavili také katoličtí biskupové Anglie a Walesu. Vybidli vládu, aby odstoupila od návrhu zákona, který umožňuje osobám téhož pohlaví uzavírat civilní sňatky. Manželství mezi mužem a ženou slouží obecnému dobru společnosti – čteme v odpovědi episkopátu Anglie a Walesu na konzultace Camerouny vlády o zmíněném zákonu.

V návrhu nového zákona, který by měl vstoupit v platnost do roku 2015, chybí jakákoli zmínka o přínosu manželství pro společnost a vyhýbá se také zmínkám o dětech, upozorňují biskupové. Zdůrazňují dále, že ohraničení pojmu manželství na svazek muže a ženy není ani v nejmenším diskriminací homosexuálních párů, protože vyplývá z jeho specifické povahy. Církev se proto důrazně staví proti etickému či právnímu stírání rozdílů mezi manželstvím a jinými svazky i proti jakýmkoli změnám v definici manželství – uvádějí biskupové Anglie a Walesu.

RaVat

USA: Biskupové vyzývají k akci za náboženskou svobodu

Americká biskupská konference vyzvala katolíky ke dvoutýdenní akci za náboženskou svobodu. Akce začala 21. června. Církev se tak staví proti návrhu zákona předloženého Obamovou vládou, který nutí katolické zaměstnavatele, aby spolufinancovali antikoncepci, potraty a sterilizace jako řádnou zdravotní péči. Katolíci to považují za omezení své náboženské svobody.

Protestovat se bude formou prohlášení, mší, speciálních modliteb, výstav obrazů a jiných akcí na diecézní i farní úrovni. Poslední den, 4. července, tedy na Den nezávislosti, budou společně zvonit zvony katolických kostelů.

Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Léto začalo a před námi se opět otvírá prostor prázdnin a dovolených. Je to čas, který nám dopřává Pán k oddychnutí a načerpání nových sil. Přesně jak čteme v evangeliu: *Ježíš jim řekl: „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“* (Mk 6,31)

Ke mně byl Pán laskavý a již mi dopřál týden pobyt na opuštěnějším místě – na ostrově Susaku v Jaderském moři. Stálých obyvatel je zde pomálu – asi 140, a protože bylo ještě před sezónou, ani turistů nedoplulo na ostrov příliš.

Na Susaku jsem mohl novým způsobem pocítit Boží přítomnost. Nejen díky kráse tohoto ostrova – cizokrajné flóry a fauny, bílých útesů a blankytného moře plného ryb nejrůznějších druhů. Boha mi nejvíce zpřítomňovala hluboká víra osadníků. S většinou z nich jsem se setkal na nedělní Mši svatě ve starobylém kostele sv. Mikuláše, jenž se jako dominanta vypíná nad ostrovem.

Přes pohnutou historii, mocenské boje a střídání vlád v Susaku, přes vnučování ideologií Musoliniho a pak rudého Tita, ostrované zachovali věrnost Ježíši Kristu a katolické církvi. Každodenní život s Pánem je zde samozřejmostí. Krom niterné zbožnosti navenek vyjadřované postojí a zpěvy Susačané zachovávají staleté tradice mající vztah ke Kristu a jeho Matce.

Tak třeba v kostele je uchovávan vzácný románský kříž s corpusem obřích rozměrů, snad nejstarší v celém Chorvatsku. Věřící ho nazývají VELLI BUOH (Velký Bůh). Podle vyprávění usedlíků kříž doplnil kdysi dávno k ostrovu po moři a byl nalezen 3. května v jednom zálivu. Dodnes se v tento den poblíž zátoky slouží Mše svatá na poděkování a v polovině července nesou muži v susackých krojích kopii tohoto kříže od moře až k farnímu chrámu.

Pán naplňuje srdce lidí na Susaku. Místním přináší požehnání a dočasně přítomným osvěžující odpočinek. Přejí i vám, milí čtenáři, podobnou prázdninovou zkušenost.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP, dominikánský kněz, magistr noviců

EUCCHARISTIE A POJETÍ CÍRKVE

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Co se míní termínem „eucharistická eklesiologie (nauka o církvi)“? Nejprve, že Ježíšova Poslední večeře se stává poznatelná jako akt založení Církve: Ježíš svěruje svým učedníkům liturgii své smrti a svého zmrtychvstání a dává jim tak slavnost života. V Poslední večeři opakuje Sinajskou smlouvu, či spíše: Co tam bylo jen jakýmsi náběhem ve znamení, stává se nyní skutečností – společenství krve a života mezi Bohem a člověkem. Když to říkáme, je jasné, že Poslední večeře předjímá kříž a zmrtychvstání a zároveň je nutně předpokládá, neboť jinak by vše zůstalo prázdným gestem. Proto mohli církevní otcové velmi krásným obrazem vyjádřit, že Církev vytryskla z probodeného boku Pána, z něhož vytékala krev a voda. To je ve skutečnosti totéž, jen řečeno z druhé strany, jako když formuluji: Poslední večeře je počátkem Církve. Protože to vždy znamená, že eucharistie lidi shromažďuje, ne pouze navzájem, nýbrž s Kristem, a že tak z lidí

Zrození Církve z Kristova probodeného boku (1250)
Foto: <http://www.freerepublic.com>

dělá Církev. Zároveň je tím již také dána zakládající ústava Církve: Církev žije v eucharistických společenstvích. Její bohoslužba je její ústava, neboť ona sama je ve své podstatě bohoslužbou, a tím službou lidem, službou proměně světa. [...]

Z přístupu eucharistické eklesiologie vyplývá i eklesiologie místních církví,

jež je příznačná pro II. vatikánský koncil a tvoří vnitřní svátostný základ pro učení o kolegiálnosti [...].

Ale Pán je také všude jenom jeden, a proto mohu mít jednoho Pána pouze v jednotě, jíž je On sám, v jednotě s druhými, kteří jsou také jeho Tělem a v eucharistii jím vždy znovu mají být. Proto jednota eucharistie vzájemně slavicích obcí není nějaký přídavek k eucharistické eklesiologii, nýbrž její vnitřní podmínka: Jen v jednotě je onen jeden. Do té míry koncil vyzývá obce k odpovědnosti za sebe a vylučuje přitom jakoukoli soběstačnost. Předkládá eklesiologii pro katolické bytí, tj. společenství věřících na všech místech a ve všech dobách, nikoli organizační vnějškovost, nýbrž milost přicházející zevnitř a zároveň viditelné znamení pro sílu Pána, který jediný může dát jednotu překračující tolik hranic.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

SPOLEČENSTVÍ S KRISTEM A MEZI NÁMI

Poselství Benedikta XVI. na závěr Eucharistického kongresu v Dublinu

Ve svém videoposelství účastníkům eucharistického kongresu Benedikt XVI. připomněl, že se musíme znovu učit rozpoznávat tajemnou přítomnost Zmrtychvstalého Pána, který jako jediný může dát našemu životu šířku a hloubku.

Drazí bratři a sestry,
s velkou láskou pozdravuji v Pánu vás všechny, kdo jste se shromáždili v Dublinu na 50. mezinárodním eucharistickém kongresu: především kardinála Bradyho, arcibiskupa Martina, kněze, řeholníky a věřící Irska i vás všechny, kdo jste přijeli zdaleka, abyste podpořili irskou církev svou přítomností a modlitbami.

Téma kongresu – *Společenství s Kristem a mezi námi* – nás přivádí k zamyš-

lení nad Církví jako tajemstvím přátelství s Pánem a se všemi údě Jeho těla. Od nejranějších dob bylo vědomí koinonie či communia jádrem sebeporozumění Církve, vztahu ke Kristu, jejímu zakladateli, a ke svátostem, které slavila, k eucharistii na prvním místě. Ve křtu jsme ponořeni do Kristovy smrti a znovuzrozeni do velké rodiny bratří a sester v Ježíši Kristu. V bířmování dostáváme pečeť Ducha Svatého a sdílíme-li eucharistii, vstupujeme

už zde na zemi do společenství s Kristem i se sebou navzájem a dostáváme také závdavek věčného života, který očekáváme.

Příprava na Rok víry

Kongres probíhá v době, kdy se Církev na celém světě připravuje na oslavy Roku víry, který připomene 50. výročí zahájení II. vatikánského koncilu, události, jež iniciovala nejrozsáhlejší obnovu římského ritu, k jaké kdy došlo. Na základě stále

hlubšího doceňování zdrojů liturgie prozrazoval Koncil plnou a aktivní účast věřících na eucharistické oběti. Z odstupů, který dnes máme, a ve světle zkušeností obecné Církve z období, jež následovalo, je zřejmé, že přání vyjádřená koncilními otci ohledně liturgické obnovy byla ze značné části naplněna. Stejně tak je ovšem zřejmé, že došlo k mnoha nepochopením a neregulérnostem. Obnova vnějších forem, jak si ji přáli otcové koncilu, měla usnadňovat přístup k vnitřním hloubkám tajemství. Jejím pravým cílem bylo přivádět člověka k osobnímu setkání s Pánem přítomným v eucharistii, tedy s živým Bohem, aby skrze tento kontakt s Kristovou láskou mohla rovněž růst láska jeho bratří a sester mezi sebou navzájem. Nikoli nezřídka však zůstala revize liturgických forem na povrchní úrovni a „aktivní účast“ byla zaměněna za aktivitu pouze vnější. Na cestě skutečné liturgické reformy tedy stále zbývá mnoho co učinit. Ve světě, který se změnil a stále více lpí na materiálních věcech, se musíme znovu učit rozpoznávat tajemnou přítomnost Zmrtvýchvstalého Pána, který jako jediný může dát našemu životu šířku a hloubku.

Povolání ke svatosti

Eucharistie je slavností celé Církve, ale vyžaduje rovněž plné nasazení každého jednotlivého křesťana v poslání Církve. Zahrnuje v sobě povolání být svatým lidem Božím, ale také povolání k osobní svatosti. Má se slavit s velkou radostí a prostotou, ale zároveň tak důstojně a uctivě, jak je to jen možné. Vybízí nás k litování vlastních vin, ale také k odpuštění našim bratřím a sestrám. Sjednocuje nás v jediném Duchu, ale také nám prikazuje, abychom v témže Duchu nesli radostnou zprávu o spáse všem ostatním.

Zpřítomnění Kristovy oběti

Eucharistie je kromě toho připomínkou Kristovy oběti na Kříži, jeho těla a krve obětovaných jako nová a věčná smlouva na odpuštění hříchů a k proměně světa. Po staletí bylo Irsko na nejhlubší úrovni utvářeno touto mešní obětí. Generace mnichů, mučedníků a misionářů v její síle a milosti žily heroicky vírou ve své domovně a šířily Radostnou zprávu o Boží lásce a odpuštění daleko za vaše břehy. Vy

jste dědici Církve, která byla mohutnou silou šířící dobro po světě a která předala hlubokou a trvalou lásku ke Kristu a jeho blahoslavené Matce vskutku mnoha dalším. Vaši předkové v irské Církvi dobře věděli, co znamená usilovat o svatost a vytrvalost v osobním životě, věděli, jak hlásat radost vycházející z evangelia, jak šířit vědomí o tom, jak důležitá je sounáležitost s univerzální církví ve společen-

Eucharistie je slavností celé Církve, ale vyžaduje rovněž plné nasazení každého jednotlivého křesťana v poslání Církve.

Eucharistické procesí v Dublinu
Foto: <http://www.catholicerald.co.uk>

ství s Petrovým stolicem, a jak předávat lásku k víře a křesťanské ctnosti dalším pokolením. Naše katolická víra, prodchnutá radikálním vědomím Boží přítomnosti, unešená krásou jeho stvoření, jež nás obklopuje, a očištěná skrze osobní pokání a vědomí Božího odpuštění, je dědictvím, které zcela jistě zdokonalujeme a sytíme, když je pravidelně přinášíme Pánu na oltář v oběti mše svaté.

Svědectví o Kristově lásce

Vděčnost a radost z těchto velkých dějin víry a lásky byla nedávno úděsným

způsobem otřesena, když vyšly najevo hříchy spáchané kněžími a zasvěcenými osobami na lidech svěřených do jejich péče. Místo toho, aby jim ukazovali cestu ke Kristu a k Bohu, aby jim přinášeli svědectví o jeho dobrotě, je zneužívali a podlamovali důvěryhodnost poselství Církve. Jak si vysvětlit, že lidé, kteří pravidelně přijímali Kristovo tělo a vyznávali své hříchy ve svátosti smíření, mohli tímto způsobem pohoršovat? To zůstává záhadou. Je však zřejmé, že jejich křesťanství nebylo již živeno radostným setkáváním s Ježíšem Kristem, stalo se jen věcí zvyku. Dílo Koncilu směřovalo k překonání této formy křesťanství a znovuoživení víry jako hlubokého osobního přátelství s dobrotou Ježíše Krista. Eucharistický kongres má podobný cíl. Chtěli bychom se tu setkat se Vzkříšeným Kristem. Prosíme jej, aby se nás hlouběji dotkl. Kéž On, který na Velikonoce dechl na apoštoly a předal jim tak svého Ducha, propůjčí podobně také nám svůj dech, sílu Svatého Ducha, a pomůže nám, abychom se stávali pravými svědky jeho lásky, svědky pravdy. Jeho pravda je láska. Kristova láska je pravda.

Příští kongres v Cebu

Moji drazí bratři a sestry, modlím se za to, aby byl Kongres pro každého z vás plodnou duchovní zkušeností společenství s Kristem a jeho Církví. Zároveň bych vás chtěl vyzvat, abyste se připojili k mé modlitbě o Boží požehnání pro příští Mezinárodní eucharistický kongres, který se bude konat v roce 2016 ve městě Cebu! Posílám vřelé pozdravy filipínskému národu a ujišťuji jej o své blízkosti v modlitbě během přípravného období na toto velké církevní shromáždění. Věřím, že přinese trvalou duchovní obnovu nejen jim samým, ale i jeho účastníkům ze všech koutů světa.

Svěřuji nyní každého z účastníků tohoto Kongresu láskyplné ochraně Panny Marie, Matky Boží, a svatého Patrika, velkého patrona Irska, a jako výraz radosti a pokoje v Pánu rád udílím své apoštolské požehnání.

*Přeložila Johana Bronková
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

POVADLÉ KVĚTY REFORMY

Problém revoltujících amerických řeholnic

Foto: <http://newsfeed.time.com>

Do Vatikánu se vrátil problém revoltujících řeholnic ze Spojených států, či přesněji konference, která je sdružuje. Problém rozhodně nezanedbatelný, protože se týká 80 % z celkem 57 tisíc sester. Připomeňme, že v dubnu jim Kongregace pro nauku víry nařídila reformu, s cílem odstranit vážné odchylky od katolického učení v otázkách jako interrupce, homosexualita nebo svěcení žen. Sestry se ale zabývají dokonce i tím, zda eucharistie může být nadále centrem zasvěceného života, když ji slouží muž. V úterý 12. června se představitelky těchto řeholnic setkaly s prefektem kongregace, aby mu řekly, že vatikánské námitky jsou neopodstatněné. Kardinál Levada je odkázal na jejich vlastní internetové stránky a oficiální publikace. Ukázal jim také program nejbližšího plenárního shromáždění, na které sestry pozvaly Barbaru Marx Hubbardovou, považovanou za čelní propagátorku New Age ve Spojených státech.

Kardinál Levada se nijak netají vážností problému. Dialog se sestrami neprobíhá, protože řeholnice si vůbec nic nedělají z toho, co se jim říká. Ba co víc,

hrozí Vatikánu, že případně mohou také zpřerhat kanonické vazby s katolickou církví.

O reformě řeholnic se ve Vatikánu jednalo rovněž při nedávné návštěvě *ad limina* amerických biskupů. Někteří z nich, jako arcibiskup Michael Sheehan, tvrdili, že na reformu je už pozdě. Musíme si uvědomit, že revoltující řeholnice jsou z naprosté většiny v důchodovém věku a nemají žádné perspektivy do budoucnosti, protože jejich nová vize zasvěceného života se ukázala sterilní. Nemají žádná povolání. Nejpozději během 20 let se problém vyřeší sám. Proč je tedy prostě nenechat vymřít?

Ony totiž škodí, odpovídá kard. Levada, shodou okolností rovněž Američan. Po posledním setkání s řeholnicemi šéf vatikánského úřadu naznačil, že Církev je velké společenství a nespěchá s vylučováním těch, kdo se s ní v tom či onom neshodnou. Problém sester ovšem spočívá v tom, že působí jménem Círky, své pohledy vydávají za katolické a způsobují lidem v hlavě zmatek. Proto také vatikánská intervence. V jistém smyslu jde o čin přelomový a netýká se jen

amerických sester. Problém revoltujících řeholnic, teologů nebo kněží existoval za pontifikátů všech pokoncilních papežů. Pavel VI. a Jan Pavel II. k němu nebyli lhostejní. Bojovali s ním pozitivně, skrze jasný výklad katolické víry. Koncil se přece zřekl anatemat. Vatikán k nim také sahal velmi zřídka. Dnes říká dost, ale stále velmi mírně, aby nerozbíjel jednotu Círky. V atmosféře pokoncilní neohraničenosti, v níž se podle špatně interpretované delubacovské zásady „katolického nejen, ale i“ zdálo být katolické úplně všechno, vyrostly přece celé generace kněží, řeholnic a laiků. Staly se do jisté míry obětmi nejrůznějších opominutí ze strany biskupů či teologů, kteří nedostáli svým povinnostem, nebyli dostatečně dalekozrací. Proto je dnes na místě spíše jejich léčba než exkomunikace. I když všechno, jak vidíme, má své hranice.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Vatikán se potýká s reformou řeholnic Spojených států.

Ve skutečnosti nejde pouze o sestry, nýbrž o celou generaci špatně reformované církve.

UČITEL DOKONALÉHO ŽIVOTA

Svatý Norbert z Xanten, zakladatel premonstrátského řádu

Velký mezi velkými, nepatrný mezi malými, takový byl svatý Norbert z Xanten. Ukazuje nám, že svatý život – život s Kristem, podle Krista a pro Krista – vůbec není šedivý.

Svatí spolu s Kristem trpěli a spolu s ním jsou oslaveni, jejich příklad všechny přitahuje skrze Krista k Otci, a Církev pro jejich zásluhy vyprošuje Boží dary (srov. *Katechismus katolické církve*, čl. 1173). Svatý Norbert, český zemský patron, arcibiskup v Magdeburgu, zakladatel premonstrátského řádu, putovní kazatel, kněz, konvertita, člen významné porýnské rodiny... Z kolika různých úhlů jej můžeme vidět!

Opat Jan Drusius v Předmluvě ke Statutům premonstrátského řádu v roce 1630 napsal: „Bůh zasadil Norberta v ráji Církve jako plodonosný strom zalévaný vodami božské milosti, zelenající se intenzivní modlitbou, kvetoucí vysokým nazíráním a rozňatou láskou, který svým časem dá vynikající a přechetné plody jak činného, tak nazíravého života. Tyto plody chtít teď vyložit znamenalo by napsat obrovskou knihu, stačí okusit z nich málo.“ Okusme tedy:

Budování kariéry

Svatý Norbert se narodil mezi roky 1080 a 1085 v Xanten v Porýní. Jeho otec se jmenoval Herbert a byl pánem hradu Gennep. Matka Hedvika pocházela pravděpodobně z rodu lotrinských vévodů. Norbert byl jako mladší syn podle tehdejšího zvyku obětován Pánu – stal se kanovníkem xantenské kapituly. Jestli čekáme, že jej uvidíme v chóru, pak budeme zklamáni; spíše bude u význačných učitelů, v kruhu důležitých politických a jiných osobností. Kanonikát je přece dobré východisko pro kariéru, ne? A Norbert postupuje: přes dvůr a službu u kolínského arcibiskupa Friedricha se dostává na dvůr císaře Jindřicha V. Vztahy císaře a papeže Paschala II. nejsou nejlepší. A císař se vůči papeži chová povýšenecky a používá násilí. Norbert je všímavý a inteligentní, uvažuje. A otráven násilností mocných

sám se jde omluvit papeži za svou spoluúčast na křivdě – a zakouší odpuštění.

Pravý poklad

Společenské povinnosti jej vedou jednoho letního dne roku 1115 do městečka Vreden. Na cestě jej potkává bouřka, blesk sjede nedaleko jeho koně, kůň se plaší, shazuje Norberta do bláta. Norbert jasně slyší výzvu změnit svůj život, za-

Svatý Norbert, italská freska (14. stol.). Foto: Wikipedia

měnit bláto zesvětštělého zlata za pravé, moly nesežrané a zloději neloupené bohatství Božího království.

Staví na tom, co mu Bůh dopřál. V jeden den přijímá jáhenské a kněžské svěcení. Na přijetí svěcení se připravuje v tichu benediktinského kláštera, pojí jej také přátelství s jedním poustevníkem. Touží sdílet poznání Božích hodnot – obrací se nejprve ke svým, ke kanovníkům kolegiátní kapituly sv. Viktora v Xanten, vyzývá je k návratu k povinnostem, k horlivosti, ke službě Bohu a Církvi. Neuspěl...

Všem se stát vším

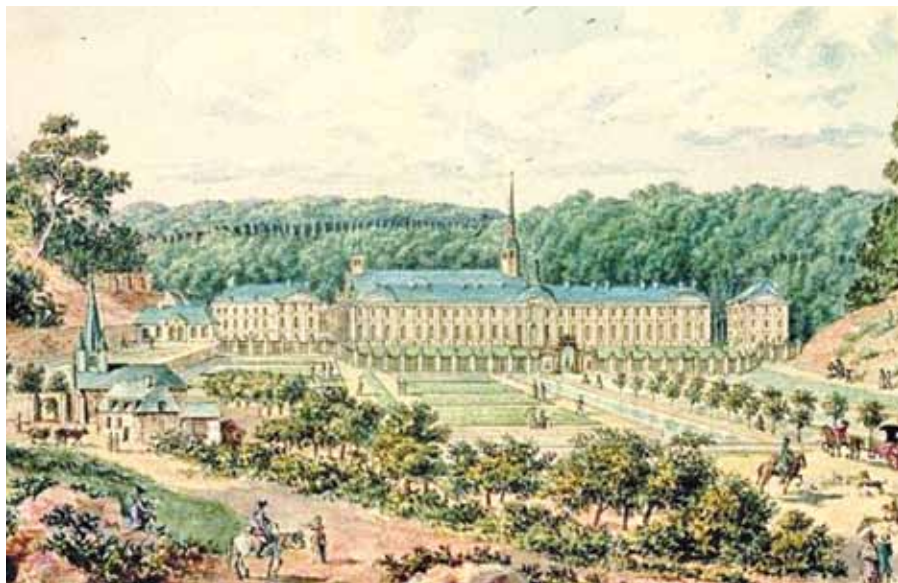
Je služebníkem Slova – ono jej pobádá, aby dle vzoru Pána Ježíše a apoštolů

procházel krajem a hlásal obrácení, pokoj, smíření, Boží království. Aby snad neběžel nadarmo, navštěvuje v roce 1118 papeže Gelasia II. v St. Gill v jižní Francii a dostává se mu papežského schválení a pověření ke kázání po celém světě. Antifony oficia slavnosti svatého Norberta mluví o tom jasně: „Jak vznešené jsou kroky těch, kdo zvěstují pokoj, kdo zvěstují dobro.“ a „Podivuhodnou sladkostí božské výřečnosti se laskavě choval k lidu.“

„Boží muž Norbert byl veselého vzhledu, klidné tváře, velice výmluvný v řeči, příjemný v rozhovoru, laskavý v soužití. Byl velký mezi velkými, nepatrný mezi malými, vznešený mezi urozenými, skromný mezi prostými – Všem se zkrátka stal vším.“ A přitahoval pozornost, mnohým pomohl poznat jejich cestu a povolání ke svatosti. Papežem Kalixtem při setkání v severofrancouzském Laonu je přesvědčen, aby se se svými druhy usadil, soustředil síly. Laonský biskup Bartoloměj v něm nachází věrného spolupracovníka, s nímž sdílí ideál svatosti Církve a její svobody.

Usazení v Prémontré

Z mnoha nabídek si Norbert se svými druhy vybírá údolí Prémontré, které později dá jméno řádu, jenž z tohoto společenství vzejde. Údolí, které sama příroda „ukřižovala“ do podoby kříže, aby zde byl Ukřižovaný, střed všeho, ctěn bohoslužbou, žalmy, hymny a duchovními písněmi, aby Jeho obět byla zpřítomňována na oltáři, aby mnozí Jej zde mohli ctít a projevit mu svou lásku. Jak tam žili? Norbertův životopisec, snad jeden z jeho nejbližších žáků a nástupce v Prémontré opat blahoslavený Hugo de Fosses, píše, že Norbert chtěl, aby jeho kněží „šli cestou Písma svatého a jejich vůdcem aby byl Kristus“; vždycky jim

Tavernier de Jonquières: Opatsství v Prémontré (1780). Foto: Wikipedia

kladl na srdce trojí: „přistupovat k oltáři a denním modlitbám Církve s čistým srdcem, v kapitule (při vyznání vin v řeholním shromáždění) napravovat všechno, v čem se dostali na scesti nebo co opomněli, a bratrsky pečovat o chudé“. Společníků přibývá – snaží se žít dle vzoru prvotní Církve v Jeruzalémě, jak je popsán ve Skutcích apoštolů.

Základy spirituality

Opat Jan Drusius pokračuje: „Duch našeho přesvatého Otce Norberta vyznačoval se zvláště konáním všech ctností, přísnou kajícností a pohrdáním všemi příjmenostmi tohoto světa, hlubokou pokorou a opuštěním pýchy, planoucím žarem ducha a vynikající zbožností, velkou péčí o Boží slávu a spásu duší a úsilím dosáhnout vrcholu svatosti a apoštolské dokonalosti prostřednictvím tří řeholních slibů, cestou Řehole svatého otce Augustina a přísné řeholní kázně. A toto byla pravá spiritualita přesvatého otce. A aby podle této spirituality žili jeho žáci, chtěl, aby se podle příkladu apoštolů navzájem měli rádi, jednomyslně dleli v domě Božím, dnem i nocí rozjímalí zákon Páně, vytrvale četli Písmo svaté, dokonale napodobovali Krista a silně s ním byli spojeni stavem lásky, byli ožívováni jeho životem a duchem a k němu připoutáni, aby mu nejpokorněji a nejpřesněji sloužili. Chtěl, abychom se mu podržovali a ctili ho jako Boha a člověka, a po něm abychom

uctívali v povinné zbožnosti jeho nejsvětější a nejsladší matku Marii, patronku a ochránkyni řádu. Posléze chtěl, abychom sami sebe zdokonalovali a planuli horoucí láskou k Bohu a bližnímu tak, abychom podle poslušnosti mohli zdokonalovat a rozplameňovat i jiné.“

Začátky řádu

Na Hod Boží vánoční v roce 1121 Norbert se svými druhy skládá řeholní sliby – nové řeholní společenství je na světě; později, v roce 1126, bude definitivně schváleno papežem Honorem II.

K bratřím a sestrám v Prémontré a v dalších domech rychle se šířícího řádu se přidávají laici, osloveni Norbertovým kázáním a povzbuzeni příklady bratří a sester – vzniká společenství, dnes zvané Třetí řád.

V tom samém roce se Norbert stává arcibiskupem v Magdeburgu, později kancléřem císaře Lothara III. I v Magdeburgu je jeho jediným zájmem spása lidí, již má sloužit solidně žijící církevní společenství. Pomáhají mu nejen místní horliví kněží, ale především Norbertovi spolubratři. A Norbertův zrak také zalétá k dosud pohanské části obyvatel jeho diecéze, k Polabským Slovanům...

Řád založený svatým Norbertem vzkvétá. Vznikají nová založení. Řád se stabilizuje i organizačně, na Norbertovo doporučení bratři volí Hugona de Fosses opatem v Prémontré; ustanovuje se gene-

rální kapitula, filiační systém vztahů mezi kláštéry, je vypracován vizitační řád.

Premonstráti v českých zemích

Do českých zemí se premonstráti dostávají teprve po Norbertově smrti. Z porýnského Steinfeldu založené kláštery Strahov a Želiv se stávají „pramenem životodárné řeky“ působení premonstrátů v horlivé službě duším duchovní správou, vzděláváním a kulturou, kajícím životem a chválou Boží v chórové modlitbě a každodenní mši svaté. Po nich následují např. Litomyšl, Hradisko u Olomouce, Teplá, Louka u Znojma, Milevsko, Zábřovice, Nová Říše (původně ženský); sestry se usazují v Doksanech, v Louňovicích, v Kounici, v Chotěšově.

Z Magdeburgu na Strahov

Svatý Norbert umírá 6. června 1134 v Magdeburgu, vysílen prací a nemocí. Z rozhodnutí císaře byl pohřben v klášterním kostele Panny Marie, kde žili premonstráti. Během reformace se klášter přiklonil k myšlenkám Lutherovým. Ač ostatky svatých pro protestanty neměly cenu, Norbertův hrob a jeho tělo byly žárlivě střeženy. Mnozí se pokoušeli jeho ostatky získat. Souhrou událostí se to povedlo strahovskému opatu Kašparu Quesenbergovi, který tělo svatého Norberta přenesl na pražský Strahov dne 2. května 1627; zde svatý Norbert odpočívá dodnes.

Těchto několik momentů ze života svatého Norberta ukazuje, že svatý život – život s Kristem, podle Krista a pro Krista – vůbec není šedivý. Dávají tušit bohatství, které Bůh nabízí každému člověku. I nám...

*fr. Filip Milan Suchán OPraem
magistr kleriků
(Mezitimulky redakce)*

Bože, tys naplnil svatého biskupa Norberta láskou k modlitbě a pastýřskou horlivostí; na jeho přímlyvu dávej i dnes svému lidu pastýře podle svého srdce a hojnou duchovní pastvu.

NE BOHATSTVÍ, ALE ZDROJ PRO FINANCOVÁNÍ DOBRÝCH VĚCÍ

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP formuluje argumenty, které by měly odpovídat na stále se objevující pochybnosti týkající se majetkového narovnání mezi státem a církvemi.

Bývám znovu a znovu dotazován na otázky spojené s majetkovým narovnáním mezi státem a církvemi. Účastním se mnohých debat na různých fórech nebo v médiích, kde se toto důležité a přitom již docela ubíjející téma probírá. Velmi často se opakují námitky protivníků navrhovaného řešení a já musím objasňovat to, o čem bych si mohl myslet, že již přece musí být všem zřejmé. Mnohdy se také stává, že má slova bývají překrucována, objevují se neoprávněná tvrzení, že cosi zůstává nevyjasněno či záměrně skryto. Dovolte tedy, abych se i tímto způsobem pokusil formulovat argumenty, které by měly odpovídat na pochybnosti, jež se snad víc z neznalosti než ze zlé vůle stále objevují.

Nejde o restituce

1) Sice tomu tak občas nesprávně říkáme, ale je třeba zdůraznit, že nejde o restituce, nýbrž o zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Církev tedy nevystupuje jako restituent, ale budou podléhat podobnému režimu, jaký platil i v ostatních případech. Zákon hovoří o zmírnění následků některých majetkových a jiných křivd, které byly spáchány komunistickým režimem.

Dosažená dohoda je ojedinělým historickým faktem, kdy na základě vzájemného porozumění a kompromisu bylo nalezeno řešení, se kterým souhlasily jak římskokatolická církev, tak křesťanské církve sdružené v Ekumenické radě církví ČR, tak Federace židovských obcí, podobně jako Svaz měst a obcí, Agrární komora a Asociace soukromých zemědělců, kterých se toto řešení bezprostředně dotýká.

Nejde o majetek církví

2) Souhlasím s názorem, že církve žádný majetek nevlastnily, a proto také církvím nebude žádný majetek navrácen. Část

majetku totiž bude navracena jednotlivým právnickým osobám (farnosti, kláštery, kapituly, sbory atp.). Jestliže tedy církve nic nevlastnily, nemohly žádný majetek ukrást ani v době předhusitské, ani v době pobělohorské, jak občas bývá církvím předhazováno. Na základě historických studií dnes víme, že náhrady či restituce po Bílé hoře ve prospěch církevních právnických osob tvořily 0,8 % tehdejších pobělohorských restitucí.

Majetek, který má být zdrojem pro financování církví a který současně bude dávat práci mnoha lidem, je současně velikým závazkem.

Výše odškodnění

3) Hodnota nemovitého majetku činí 134 miliard. Nezapočítávají se náhrady za movitý a živý či neživý inventář, rovněž tak není vypláceno odškodnění z ušlého výnosu, což činí 160 miliard Kč. Není vyplácen doplatek za sebefinancování ve výši 20 miliard Kč na pokrytí celého rozpočtu církve. Rovněž tak není restituováno patronátní právo v rozsahu 100 miliard Kč, protože neproběhla skutečná restituce majetku bývalých patronů. Nejsou restituovány finanční prostředky z fundací ve výši cca 20 miliard korun atd. Můžeme tedy říci, že částečné odškodnění se pohybuje ve výši 25–30 % bývalého nemovitého a movitého majetku a dalších finančních zdrojů.

Ocenění majetku

4) Ocenění majetku bylo provedeno podle platných norem o oceňování lesních porostů podle materiálů Pozemkového

fondů ČR. Vycházelo se při tom z údajů, které dodaly církve a náboženské společnosti, a z materiálů Pozemkového fondu ČR i Lesů ČR. Pro ocenění majetku bylo použito průměrné ceny nemovitého majetku v České republice, tedy v podstatě průměru mezi nejdražšími a nejlevnějšími pozemky. Tento výpočet byl ověřen dvěma studiemi, studií Výzkumného ústavu zemědělského a studií společnosti Ernst & Young. Celkem byly náhrady v hodnotě 134 miliard korun vyčísleny již v roce 2007.

Církev nebude bohatá

5) Hovoří se o tom, že církev nemá být bohatá. Ona ale bohatá nebude ani po schválení navrhovaného zákona, bude mít jen majetek, z jehož výnosu bude financovat svůj provoz. Tento majetek samozřejmě nebude smět nijak promarnit, neboť by neměla z čeho vyplácet mzdy kněžím a dalším zaměstnancům jednotlivých církevních institucí a nemohla by financovat své aktivity. Kromě toho, že bude v nakládání se svým majetkem omezena tak jako všichni, kdo něco vlastní, bude tato skutečnost největším omezením.

Majetek, který má být zdrojem pro financování církví a který současně bude dávat práci mnoha lidem, je současně velikým závazkem. Jeho efektivní spravování nemůže spočívat v tom, že bude obhospodařován centrálně jako součást nějakého fondu. Vzpomeňme, jak všechny fondy dopadly. Církev by tak rovněž nezískala nezávislost na státu, která plyne z ústavy.

Cílem je samofinancování církví

6) Smyslem řešení stávající provizorní situace je vytvořit možnost pro to, aby se církve mohly financovat samy. Částečně navrácený majetek má vytvořit předpoklad pro sebefinancování mimo státní

Trapistický klášter Matky Boží v Novém Dvoře. Foto: <http://www.novydvor.cz>

rozpočet, čímž bude splněn požadavek, aby jak stávající, tak nově registrované církve a náboženské společnosti (hinduisté, Hnutí Hare Krišna, buddhisté atd.) nebyly financovány ze státního rozpočtu.

Výhody zrušení blokačních paragrafů

7) Současný zákon, který navrácí 25–30 % původního majetku církvím, postupuje zbylý nemovitý majetek současným držitelům, tj. městům, obcím, soukromým právníckým osobám. Vydávat se tedy bude jedině ten majetek, který je v tuto chvíli ve vlastnictví státu. Města, obce a další soukromé právnícké osoby se díky zrušení blokačních paragrafů stanou plnohodnotnými legitimními držiteli majetku, což jim dá také možnost efektivně s tímto majetkem hospodařit. Budou moci pokračovat ve výstavbě a např. žádat o evropské dotace. Výnosy z jejich hospodářské činnosti budou daněny stejně tak jako u církevních právníckých osob.

Vyrovnaní nejde před únor 1948

8) Do zákona je zahrnut výlučně majetek, který byl ve vlastnictví církevních právníckých osob ke dni 25. února 1948. První pozemková reforma po roce 1918 se týkala i církevního majetku. Je ovšem třeba zopakovat, že první republika v souladu s náhradovým zákonem tyto majetky vykupovala a řádně za ně platila. Také komunistickým státem byl od církve

Časté napadání schopnosti církve hospodařit je zcela neoprávněné. Církev se osvědčuje jako zodpovědný hospodář.

majetek po 25. únoru 1948 oficiálně „vykoupen“, na rozdíl od pozemkové reformy první republiky ovšem nebyl nikdy zaplacen. Můžeme se ptát, jaké výšky by muselo dosáhnout případné soudní penále.

Potvrzení Ústavního soudu

9) O legitimitě navráceného majetku z doby před 25. únorem 1948 vypovídá rozhodnutí ústavního soudu. Ústavní soud v roce 2010 potvrdil, že na straně církve existuje legitimní očekávání, že jejich historický majetek bude státem vypořádán. Církev za vlastníka majetku považoval také občanský zákoník z roku 1811 i Československý stát po roce 1918. Důkazem toho je pozemková reforma, která zacházela s církevními majiteli jako s kterýmkoli jiným soukromým vlastníkem. Naopak tzv. veřejné vlastnictví, tedy vlastnictví státu, krajů či obcí, bylo ze záboru vyloučeno.

Výčtová metoda je nereálná

10) Výhoda stávajícího řešení spočívá v zamezení zmatků oproti výčtové me-

todě. Ta je podle Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního nereálná vzhledem k vysokému počtu položek a nemožnosti jejich kontroly. Problém je také v tom, že v případě, že by se jednalo o výčtový zákon, mohl by být označen za protiústavní, jelikož zákony mají být obecné, a nikoli individuální.

Přezkoumání nároků

11) Pro možnost vydání platí jako v případě všech vydání předložení výpisu z pozemkových knih, který nesmí být starší než půl roku. Žádosti budou podávat jednotlivé církevní subjekty. Stát pak případ od případu přezkoumá, zda na to má dotýčný subjekt nárok. Zmíněný zákon chrání od vydání přírodní rezervace, ale také další společensky důležité a užitečné útvary, které nebudou vydávány a zůstanou stávajícím uživatelům.

Podle návrhu zákona má stát od roku 2013 postupně rovněž vyplatit 59 miliard korun a má být postupně ukončeno placení církví ze státního rozpočtu. Jde o 0,3 % rozpočtu, které nemusí jít z financí určených na důchody a zdravotnictví, ale mohou být financovány z úspor státního provozu.

Rozdělení výnosu majetku

12) Předpokládaný výnos majetku bude podléhat základnímu rozdělení, kde 20 % je určeno nekatolickým církvím a Federaci židovských obcí, 20 % mužským a ženským klášterům, které se podílejí na životě církve nejen v pastorační činnosti, ale také v rámci charitativní a vzdělávací činnosti, 60 % je určeno římskokatolickým diecézím, které tak musejí zajistit úhradu mandatorních výdajů hrazených nyní státním příspěvkem. Těchto 60 % ovšem také vytváří určitou možnost podpory a pomoci při záchraně kulturního dědictví, což je 12 tisíc kulturních objektů (kostely, farní budovy atp.), ale rovněž tak podporu charitativním a vzdělávacím programům, které jsou realizovány Charitou Česká republika a více než stovkou církevních škol a školských zařízení.

Církev je dobrý hospodář

13) Časté napadání schopnosti hospodařit je zcela neoprávněné. Bez ohledu

na historické příklady současný rozpočet církví spolu s církevními právníckými osobami, jako jsou charity a církevní školy, ukazuje, že církve hospodaří s výraznými finančními částkami, spravují svůj majetek ke spokojenosti kontrolních úřadů včetně NKÚ, rovněž tak ukazují více jak 50 % dobrovolné spoluúčasti věřících, což je ročně přes 1,5 miliardy Kč. Znamená to, že vlastní provoz náboženského života, ono známé: „Nechci platit kadidlo a svíčky, protože jsem ateista,“ je nepřiměřenou námitkou.

Útoky na církve

14) Některé útoky na církve, náboženské společnosti a Federaci židovských obcí, které souvisí s připravovaným zákonem,

hraničí s porušováním zákona o svobodě náboženského vyznání a hanobení náboženského přesvědčení. Tyto útoky hovoří jasně o nerespektování ústavního soudu a o pohrdání právním řádem České republiky. Jak jsem se dozvěděl, řada členů diplomatického sboru vyjadřuje údiv nad touto skutečností.

Závěrem

Závěrem bych chtěl říci, že i námitky protivníků mají svou hodnotu a musí být přezkoumány. Chtěl bych též uvést na pravou míru svůj výrok, který je autentický. Na začátku 90. let jsem řekl, že navrácení církevního majetku rozloží církevní instituce. Vyslovil jsem to v době, kdy se tyto instituce musely nejdříve

zabývat základní obnovou infrastruktury po čtyřiceti letech totálního rozvratu a likvidace církevních právníckých osob.

Současně bych také chtěl vyjádřit i omluvu a lítost nad těmi činy, které vzbuzují odpor vůči církvi a jejímu působení. Přijměte omluvu za tyto hříchy minulosti v duchu jubilejního listu Jana Pavla II. z roku 2000. Církev jako instituce musí počítat i s lidskými selháními, což znamená, že i v budoucnu může dojít k určitým pochybením a omylům. Chci ovšem všechny čtenáře ujistit o ochotě spolupracovat a zájmu pomáhat celé společnosti.

Kardinál Dominik Duka OP
<http://www.dominikduka.cz>
 (Mezititulky redakce)

SPRAVEDLNOST JE MÝM HLAVNÍM HESLEM

Rozhovor s kandidátem na prezidenta České republiky Jiřím Karasem

Zeptali jsme se, proč se Jiří Karas rozhodl kandidovat na prezidenta České republiky a jak by mohl jako prezident přispět k obnově kultury života v naší zemi.

Proč jste se rozhodl kandidovat na prezidenta České republiky?

Pokusit se kandidovat na prezidenta České republiky jsem se rozhodl, protože chci přispět k upevnování spravedlnosti, politické stability a zachování svobod v naší zemi.

Myslíte, že máte šanci získat 50 tisíc podpisů a dostat se tak vůbec na kandidátku?

Myslím si, že šanci mám. Ale zda získám 50 tisíc podpisů, to bude záviset i na těch, kteří si tento rozhovor se mnou přečtou a rozhodnou se mne podpořit.

Ze stran lidovců se ozývá, že vaše kandidatura znamená tříštění sil. Nepoškodíte KDU-ČSL?

Ani já, ani „kandidát KDU-ČSL“ nejsme dosud skutečnými kandidáty. Stalo by se tak až po splnění potřebné podmínky, získání 50 tisíc podpisů. V této chvíli každý občan může podpořit jak mne, tak

i někoho z dalších případných kandidátů. K tříštění hlasů v této fázi rozhodně nedochází.

Pojďme k vašim postojům. Vaše hlavní heslo je „spravedlnost“. Proč?

Spravedlnost je mým hlavním heslem, protože nejenom já, ale i většina spoluobčanů má pocit, že spravedlnost v naší zemi je prakticky nedostatkovou hodnotou. Její absenci celá společnost pocituje velmi bolestivě.

Podle posledních průzkumů je většina obyvatelstva České republiky proti členství v Evropské unii. Jaký je váš postoj? Vadilo by vám, pokud by EU nahradila jiná, volnější forma mezinárodní spolupráce?

V dnešním světě je seskupení úzce spolupracujících států nutností. Evropská unie by se ale neměla stávat novým Sovětským svazem, nýbrž společenstvím svobodných národů.

Vaše postoje k umělým potratům jsou známé jako široce nesouhlasné. Jak konkrétně byste ale mohl prospět v roli prezidenta v obnově kultury života v naší zemi?

Prezident může v tomto případě hrát významnou roli toho, kdo usměrňuje a ovlivňuje mínění široké veřejnosti.

Co pozitivního jste se naučil během svého působení v Bělorusku?

Nevím, zda je to pozitivní, ale prohloubil jsem si svoji nedůvěru v to, co nám záměrně předkládají sdělovací prostředky. Skutečnost je často jiná, než se dozvídáme z rádia, televize či na internetu.

Na prezidenta a politickou reprezentaci je jistě vyvíjen enormní tlak. Uměl byste odolávat a hájit zájmy českého státu před nadnárodní lobby? Už jste si to ve svém životě někdy reálně na sobě samém vyzkoušel?

Již od mládí se střetávám s různými tlaky. Dle mého názoru jim odolávám úspěšně.

V dobách komunismu mi bylo neustále vyhrožováno, ale nezlomilo mne to. Během svého působení v Poslanecké sněmovně jsem vždy dokázal jít proti proudu, abych hájil požadavky svých voličů. Nyní jako velvyslanec v Bělorusku se musím umět poprat s tlaky zahraniční politiky. Chcete-li však jako prezident obhájit zájmy českého státu, toto všechno nestačí. Musíte mít totiž za sebou výraznou většinu občanů.

Vaši kolegové velvyslanci v naší zemi vyjádřili záštitu homosexuálnímu „pochodu hrdoosti“ (Gay Pride Parade). Co byste jim v roli prezidenta vzkázal?

Nerad něco vzkazuji. Domnívám se ale, že by tito velvyslanci měli svoji podporu věnovat něčemu užitečnějšímu.

Jak se stavíte k postoji Ruska, kde jsou tyto akce propagující homosexualitu zakázány a homosexuální aktivisté porušující zákony jsou sankcionováni?

Zdaleka ne vše, co se děje v Rusku, se mi líbí, ne se vším souhlasím. V Rusku jsou ale i aktivity, které mají mé bezvýhradné sympatie.

Uvedl jste, že by se povolení k imigraci mělo podmínit ochotou naučit se český jazyk a přijmout českou kulturu? Proč? Není to diskriminující?

Ne, diskriminující to není. Chci-li někde žít, měl bych se alespoň umět domluvit jazykem své nové země a snažit se pochopit její kulturu a historii. Jinak totiž já jako imigrant diskriminuji své nové prostředí.

JUDr. Ing. Jiří Karas. Foto: Archiv J. Karase

Myslím si, že šanci mám. Ale zda získám 50 tisíc podpisů, to bude záviset i na těch, kteří si tento rozhovor se mnou přečtou a rozhodnou se mne podpořit.

Naší budoucností je podle vás buď křesťanství, nebo islám. Není to trochu odvažné tvrzení, když u nás je většina obyvatelstva nevěřící?

V žádném případě se nedomnívám, že většina našeho národa je nevěřící. Získat ji ale pro aktivní křesťanství je velice obtížné. Mám však již delší dobu pocit,

že tito lidé jsou spíše hledající, což je povzbudivé. Pokud se ale mýlím, potom celá budoucí vymírající Evropa bude nevyhnutelně patřit muslimům. A to ať chceme či nikoli.

Příští rok má podle magistrátu již stát na Staroměstském náměstí socha Panny Marie stržená při vzniku republiky? Je to podle vás dobré znamení, nebo se to bude chápat jako provokace?

Znovuvztyčení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí by bylo jednoznačně vynikajícím znamením dějinné spravedlnosti. Jen ten, kdo má zlé úmysly, by to mohl považovat za provokaci.

Připravila Zdeňka Rybová

Další informace na <http://jirikaras.cz>

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Brno, výstaviště BVV, 11.–15. července 2012

Motto: „Máme proč se veselit a radovat“ (Lk 15,32)

Informace a přihlášky na www.cho.cz nebo na tel.: 777087736 (17–19 hod.)

- 11. 7. 19.00 mše sv. v katedrále na Petrově
- 12. 7. 9.45 přednáška Marnotratný Otec (Lk 15,11–32)
15.00 přednáška „Jeden člověk měl dva syny“ (Lk 15,11)
16.45 mše sv.
- 13. 7. 9.45 přednáška „Vstanu a půjdu k svému otci“ (Lk 15,18)
15.00 přednáška „Otec ho spatřil...“ (Lk 15,20)
16.45 mše sv.
19.30 paralelní večerní programy
- 14. 7. 9.45 přednáška „Byl mrtev, a zase žije“ (Lk 15,22)
15.00 přednáška „Všechno, co mám, je tvé“ (Lk 15,31)
16.45 mše sv.
19.30–21.00 modlitba chval a přímluvy
- 15. 7. 9.45 pásmo svědectví „Máme proč se veselit a radovat“
11.00 mše sv. a závěr konference

PĚT RAD PRO DOBRÉ VYUŽITÍ ZPOVĚDI VE VÝCHOVĚ DÍTĚTE

Můžeme svatou zpověď stavět na stejnou úroveň s jinými výchovnými prostředky?

Takto formulovaný nadpis může budít kontroverze. Můžeme svatou zpověď stavět na stejnou úroveň s jinými výchovnými prostředky? Nesnížíme tak její pravý význam, hodnotu?

Pokud je posledním cílem všech výchovných činností spása (a to právě je!), potom lze jen ztěžít v této souvislosti opomenout svátost pokání. Zcela logické bude dokonce její umístění do centra našeho konání.

Setkání ve zpovědnici má zejména svátostný a duchovní rozměr, spojený s otevřením se vstříc účinkům milosti Boží. Neustálé očišťování z duchovní špíny slouží k formování nového člověka k obrazu Božímu.

Ale máme tady také spojení nadpřirozeného rozměru výchovy s časným, které nemají být od sebe odděleny. Člověk musí dát něco ze sebe, vyjít vstříc působení milosti.

Příprava ve zpytování svědomí, neboli zahloubání se v zákoutích vlastní duše i vyvození odpovědných důsledků, je postupem nejracionalnějším ze zmíněného časného rozměru výchovného působení svaté zpovědi. Dá se snad říci, že jde o „samovychovací práci se sebou samým“. A k ní musíme vybízet naše děti.

Na čem v praxi spočívá uvádění zpovědi do procesu výchovy, jak ji dobře využít? Předkládám několik dobře míněných rad a doporučení, o kterých jsem přesvědčen, že mohou pomoci:

Foto: <http://www.revelife.com>

1. Alespoň jednou měsíčně přivést dítě ke zpovědi

Zásadní a samozřejmá záležitost, ale problém může být v realizaci. Abychom nezapomínali, může pomoci např. závazek využívat účast na pobožnostech prvních pátků a sobot. Jako rodiče si nemůžeme dovolit v tomto ohledu polevovat. Musíme si uvědomit, že povzbuzení dítěte

k přípravě ke svátosti smíření a k jejímu přijetí je jednou z nejdůležitějších výchovných činností.

2. Dávat příklad

Nejlépe je chodit spolu s dětmi ke zpovědi. Staré přísloví říká, že slovo povzbudí, ale příklady táhnou. Bez vlastního příkladu je zpravidla marné veškeré úsilí.

3. Kontrolovat, jak se dítě připravuje ke zpovědi

Je dobře diskrétně sledovat, jak se dítě připravuje ke zpovědi. Zda uskutečňuje všechny podmínky pro platnost svátosti. Jakým způsobem vykonává zpytování svědomí? Malému dítěti bude třeba pomoci s přípravou, u staršího dítěte stačí návrh, aby v průběhu zpovědi například zohlednilo konkrétní hříchy. Kontrola také zahrnuje vykonání určeného pokání.

V praxi to ale mnohdy vypadá tak, že po prvním svatém přijímání rodiče většinou nechávají dítě tak a nezajímají se o to, jak se připravuje ke svaté zpovědi. Často určité formální nedostatky (zvláště trvale opakované) a neporozumění podmínkám dobré zpovědi vede k povrchnímu přístupu ke zpovědi bez proniknutí do její podstaty.

Dokončení na str. 15

Martin Leschinger: Zázrak v Praze

Příběh, v němž se hraje o životní jistoty hlavního hrdiny, je sondou do žhavé české současnosti. Šéfredaktor známého deníku *Hlas dne* dostává na vybranou: buď do měsíce zastaví klesající prodej novin, nebo se bude muset ze svého místa poroučet. Jan „Hans“ Novotný volí pro záchranu sdělovacího prostředku netradiční strategii: odklon od bulvární podbízivosti a účelovosti informací. Od vedení mediálního koncernu dostává měsíční mandát k žurnalistice prostě jakýchkoli tlaků a zásahů. Hlavní hrdina netuší, jak těžký úkol na sebe bere. Na jeho tíhu ho upozorňuje nový spojenec, kterého nečekaně potkává během běžné pracovní cesty z Jungmannova náměstí na Pražský Hrad. Jmenuje se... Pražské Jezulátko. Hans si uvědomuje, že Božské Dítě z Malé Strany není pouhou barokní voskovou ikonou lákající do Prahy miliony turistů, ale že má co říct i nám Čechům. Ačkoli za svých padesát let života nevyhledával cokoli náboženského, najednou zjišťuje, že má s Pražským Jezulátkem na spoustu věcí stejný názor... 1. vydání, V8, 176 str., 259 Kč, Nakladatelství Flétna, Říčky 101, 562 01 Ústí nad Orlicí fletna@fletna.cz, www.fletna.cz, tel. 736 681 735; distribuce Karmelitánské nakladatelství

„POMÁTL SE NA ROZUMU“

Jak Boží slovo přiblížit dětem, aby mu porozuměly a zamilovaly si ho? A jak s nimi vůbec o Bohu mluvit? V této rubrice vám nabízíme vhodné texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi.

Rodič: Když Ježíš vešel do jednoho domu, znovu se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli najít. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. (Mk 3, 20–21)

Dítě: Co se to o Ježíšovi povídalo? Že se pomátl na rozum?

Rodič: Příbuzní to zřejmě mysleli s Pánem Ježíšem dobře. Donesly se jim zprávy, které je donutily takto jednat.

Dítě: Jaké zprávy?

Rodič: V izraelské zemi se jednání člena rodiny daleko více než u nás dotýkalo celé rodiny. Jestliže byl někdo slavný, byla slavná celá rodina. Pokud někdo jednal podivně, mluvilo se o celé rodině. Když někdo jednal hříšně, byla tím poskrvňena celá rodina.

Dítě: Ale Pán Ježíš byl slavný. Zástupy se za ním jenom hrnuly. Byla tedy slavná celá rodina.

Rodič: Mnozí lidé uznávali Ježíše jako slavného rodáka, kterým se rodina mohla jenom chlubit. Ale nemálo lidí to vidělo jinak.

Dítě: To se přece nedá vidět jinak. Já kdybych byl třeba bratrancem Ježíše, tak bych se jím chlubil a děcka by mi ho záviděla.

Rodič: A závist je špatný rádce. Jestliže někdo závidí, přestává vidět dobře. Neřeje druhému úspěch a hledá na jeho jednání pořád něco špatného.

Dítě: Ale přece na Pánu Ježíši se nedalo vidět něco špatného. Uzdravoval nemocné, vymítal zlé duchy, učil lidi dobře žít, chránil je před farizeji.

Rodič: Samozřejmě máš pravdu. Ale Pán Ježíš pocházel z obyčejné rodiny. Až do svého veřejného vystoupení pracoval jako tesař či stolař. A teď se o něm začínají šířit zvěsti v Galileji i za hranicemi: „Ježíš je Mesiáš.“

Dítě: To přece neznamenalo, že se pomátl na rozum. Takové zprávy mohly

vzbudit ostražitost u Římanů, aby poslali do oblasti špicly.

Rodič: Lidé tehdy uvažovali takto: „Ano, Ježíš dělá zázraky. Ale co ze sebe dělá? Mesiáš! Copak Mesiáš může přijít z chudé rodiny? Mesiáš přijde ve slávě přímo z nebe. S velikou mocí a slávou. Ježíšovi stouplo do hlavy, že je slavný, že uzdravuje nemocné. Pomátl se z toho všeho!“

Ježíš učí. Žaltář z Ramsey (1310). Foto: <http://libraries.slu.edu>

Dítě: Teď už chápu, proč se příbuzní za ním vypravili. Chtěli ho ukrýt doma, aby se o něm přestalo mluvit, že se pomátl.

Rodič: Ano, takovou povinnost rodina cítila. Byla oprávněná k tomu použít i násilí. Proto se její členové vypravili, aby „se ho zmocnili“.

Dítě: Nepodařilo se jim to. Ježíš byl v zástupu příznivců, kteří v něm viděli Mesiáše. Uzdravoval a lidé ho za to chválili.

Rodič: Příbuzní odešli s nepořízenou a možná i změnili názor, když zástup kolem Ježíše o něm mluvil dobře.

Vzpomínám si, že také svatého Jana Boska považovali jeho příznivci za bláznava. V počátcích jeho působení jako by

všechno bylo proti němu. Musel se stěhovat se svými kluky z místa na místo, měli bídu a nevěděli, co bude. Don Bosko však vyprávěl, že jednou budou mít velká hřiště, domy, školy a spoustu kněží, kteří se budou mládeži věnovat. Budoucnost mu sdělil Bůh tajemným způsobem.

A tak se říkalo: „Don Bosko se zbláznil. Mluví o něčem, co nemá a nikdy mít nebude.“

Jednou večer zastavil v blízkosti Dona Boska kočár. Vystoupili z něho jeho příznivci Don Poznati a Don Nasi. Dlouho prý se neviděli, aby se s nimi jel projet.

„Velice rád,“ odpověděl Don Bosko, „skočím si pro klobouk a jsem tady.“

Začali mu přechoťně otevírat dveře kočáru a dávat přednost. Don Bosko začal tušit léčku. Proč ta přechoťná laskavost? Odpověděl: „Neslušelo by se, abych nastupoval jako první.“

Když viděli, že Dona Boska nepřemluví, nastoupili jako první. Don Bosko přibouchl dveře a zavolal na kočího: „Teď co nejrychleji do blázince. Čekají tam na ně!“

Na psychiatrii čekali jednoho, dostali dva. Až intervence ústavního kaplana vysvobodila oba kněze z blázince.

Dítě: Don Bosko to udělal šikovně.

Rodič: Ježíš si také musel s příbuznými poradit. Čas potvrdil, že Ježíš není pomatený, ale Bohem poslaný Syn. Podobně i okolí Dona Boska poznalo, že jeho „sny“ byly pravdivé, a ne výplod bláznivého mozku.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

Jak to vidí Ondřej Vaněček

Vraťte nám ten kámen!

Liturgická obnova, jak ji koncipovali otcové koncilu, se stala předmětem „mnoha nepochopení a neregulérností“, připomněl papež při závěrečné ceremonii Mezinárodního eucharistického kongresu v Dublinu. Ano, mnozí stavitelé pokoncilních liturgií zavrhlí to základní... Ovšem, k tomu úhelnému kameni se bude třeba vrátit, má-li být pohromě konec.

„Vraťte nám Pramáci Kueka!“ zlobí se venezuelští indiáni z kmene Pemon. Chtějí zpět nádherný červenavý pětáctřicetinuový kámen, který z jejich území odvezl německý umělec Wolfgang von Schwarzenfeld a umístil ho v jednom berlínském parku. Katastrofy s desetitisíci obětí, které za poslední léta území Pemonů postihly, jsou podle indiánů důsledkem toho, že „ženský“ balvan byl odtržen od svého mužského protějšku – podle pověsti se totiž jedná o milence, kteří zkameněli kvůli nedovolené lásce.

Kámen je to opravdu překrásný, ale my, křesťané, na takové magické souvztáznosti nevěříme, alespoň věřit nemáme. Mnozí katolíci ovšem stále silněji kritizují pokoncilní liturgickou praxi, a ačkoli někteří odsuzují všechny změny, a jiní zas hlavně „kreativní“ přizpůsobování mešní formy, většina kritiků

dává tyto změny do vztahu s úpadkem víry i mravů, s kostely stále prázdnějšími. Není to stejné jako s tím balvanem? Není. Nejde tu totiž o souvislost založenou na kouzlech a mstivých božstvech, ale o důsledek toho, že „když si vytváříme Boha ke svému obrazu, hrouť se jedno přikázání za druhým,“ jak řekl italský teolog Mons. Nicola Bux pro Vatikánský rozhlas. „Liturgie je úkonem univerzální Církve, není soukromou činností nějaké skupiny, kterou bych mohl měnit v jakousi rodinnou sešlost... Právě tady je jádro problému. ... člověk vchází do kostela, aby uznal svého Pána a poklonil se mu. To je věc zcela zásadní,“ upozorňuje Bux, který též připomíná výrok Benedikta XVI., že krize v Církvi do značné míry souvisí se zhroutením liturgie.

Když jsem si nedávno četl zprávu, že na Staroměstské náměstí v Praze se má

ještě letos a za podpory magistrátu vrátit mariánský sloup, nemohl jsem tomu uvěřit. Jednak z radosti, jednak kvůli obavám: „Proč právě teď, kdy jsou lidé ke katolické církvi tak negativně naladěni kvůli vracení majetku?“ Už jsem viděl, jak rozjařený dav vedený nějakým pateticky rozlíceným ultralevičákem sloup strhává... A myslel jsem přitom na americké křesťany bojující proti legislativním útokům Obamovy administrativy – také se snaží zabránit zavržení úhelného kamene.

Kamenná socha Immaculaty, naší Maminky, by se měla vrátit. I Kueka. I majetek umožňující nezávislost. I to, co dělá liturgii liturgií. Urážka se má odčinit, křivda napravit. Bude proudit víc požehnání.

Ondřej Vaněček
publicista a grafik

Dokončení ze str. 13

4. Využívat zpověď k formování ctností

Zpověď je důležitým prvkem v úsilí o posvěcování, při přemáhání hlavních chyb a formování nadpřirozených ctností. Dítě musí v první řadě pracovat na chybách zakořeněných nehlouběji, které přináší nejvíce škod pro duchovní život.

Dítě si má uvědomit, že má nejen systematicky pracovat na formování charakteru, ale také jasně říct zpovědníkovi, na jaké své chybě pracovalo v posledním čase a s jakými výsledky. Výsledkem má být získání konkrétní rady pro danou situaci. U zpovědi u náhodných kněží kající ale nejčastěji přijímá obecné poučení. Proto je nejlepší najít dítěti stálého zpovědníka.

5. Nabádání k hlubokému pokání

Duchovní život vyžaduje očišťování i zadostiučinění za spáchané zlo. Z toho plyne závazek pokání za hříchy a odplácení činěním dobra. Kněží v dnešní době většinou jako pokání zadávají krátkou modlitbu. Je ale dobré nabádat dítě k individuálnímu dodatečnému pokání

za spáchané zlo a morální pády. Má to dvojí účinek. Za první dané obětování pro Krista posiluje duchovní síly a otevírá srdce člověka Boží milosti. Za druhé posiluje charakter a formuje jednotlivé ctnosti.

Dariusz Zalewski
<http://www.edukacja-klasyczna.pl>
Přeložila Mária Pešeková

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Server *Novinky.cz* přinesl zajímavý text: „Dnes by nikdo neřekl, nechej si svou sexuální identitu na doma, ale jsme schopní říct, **prosím, netahej sem k nám své náboženství,**“ tvrdí britský profesor Tariq Madood. A australský filosof Rai Gaita míní, že je velká škoda, že jsou lidé k víře tak odmítaví. „Žijeme v kultuře, která má silnou náboženskou tradici. Mnozí lidé jsou s vírou úzce spjati a nedokážou oddělit od svého sebevědomí nejhlubší zdroje své víry. A je velká škoda, že těmto lidem ostatní nenaslouchají. **Společnost tak začíná ovládat lidé nevěřící** a je otázkou, do jaké míry to ovlivní naši společnost do budoucna,“ dodává Gaita.“

Víte, co má být hitem letošního léta? Společnost Burger King začala ve Spojených státech nabízet **vanilkovou zmrzlinu s opečenou slaninou** a slaninovými krutony. Řetězec láká strávníky na novou chuť a proměnil také svůj slogan. Z původního „Have it Your Way“ (ušij si to na míru), odkazujícího na možnost navolit si přísady do porce sám, se stává „Taste is King“ – **ano, chuť je král.**

Pokud sledujete (a modlíte se za) **jednání Svatého stolce s americkou Konferencí ženských řeholních společenství (LCWR)**, pak vás určitě potěší zpráva, že ne všechny americké řeholnice se chtějí přit s Vatikánem. *Radio Vatikán* uvádí,

že např. „Milosrdné sestry z Almy vydaly zvláštní prohlášení v souvislosti s návštěvou představitelk LCWR v Římě. Distančují se v něm od postoje řeholnic odmítajících reformy, které od nich žádala Kongregace pro nauku víry. Podle sester z Almy představenstvo konference mluví jazykem politiků, nikoli víry. Organizuje veřejné demonstrace proti církevní hier-

Koláž: mimi

rarchii a na způsob politiků usiluje o co nejširší podporu médií a veřejného mínění. Takto však nelze vést dialog víry. Jejich postoj vůči Vatikánu přináší pouze zmatek, polarizaci a falešné představy o zasvěceném životě – varují sestry z Almy.“ Rozhovory se sestrami trvají už čtyři roky a zdá se, že řeholnice nejeví zájem o to, co říká Svatý stolec. „Stále ještě doufám, že se reforma amerických řeholnic může podařit. Velmi se za to modlím,“ řekl kard. Wil-

liam Levada po setkání s představitelkami LCWR. Podotkl nicméně, že o upřímném, srdečném a otevřeném dialogu ještě mluvit nelze. **Hrozí nám spíše, že to bude dialog hluchých, uvedl prefekt Kongregace pro nauku víry pro *National Catholic Reporter* 12. června.**

U Ameriky ještě zůstaneme: na *Gloria.tv* můžete najít česky otitulkovaný americký dokument nazvaný *Děti konzumu*. Doporučuji vaší pozornosti! Kromě důležitých souvislostí mezi reklamou cílenou na děti a bezradnými rodiči v obchodech, když zrovna tu věc či značku nechtějí pořídit, jsou tam i důležitá fakta. Například: děti konzumu jsou dnes obětmi technické revoluce – v jednom uchu MP3, v druhém iPod, před nimi netbook s multimediálními aplikacemi, za nimi televize s čtyřicetihodinovou populární hudební produkcí... **a jsou velmi zranitelné. Více takto než na ulici.** Denně tak zhlédnou až 3000 reklam, a nikoli jen těch prvoplánových. Jsou všude kolem nich – v dětském světě hraček, filmů a pohádek, na obalech médií, letáčcích, v dětských časopisech, prostě opravdu všude. Obchodníci vědí, že děti jsou jako houby, říká film – a chtějí jim ukázat, že **život je nakupování, život je získávání;** cílem je změnit děti na celoživotní konzumenty. Máte z toho taky husí kůže jako já?

-zd-

1. 7. Ne	13. neděle v mezidobí Mdr 1,13–15; 2,23–24, Žl 30, 2 Kor 8,7.9.13–15, Mk 5,21–23
2. 7. Po	sv. Ota Am 2,6–10.13–16, Žl 50, Mt 8,18–22
3. 7. Út	Svátek sv. Tomáše, apoštola Ef 2,19–22, Žl 117, Jan 20,24–29
4. 7. St	sv. Prokop, opat; sv. Alžběta Portugalská Am 5,14–15.21–24, Žl 50, Mt 8,28–34
5. 7. Čt	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy (Doporučený svátek) Iz 61,1–3a, Žl 117, 2 Kor 4,1–2.5–7, Lk 10,1–9
6. 7. Pá	sv. Marie Gorettiová, panna a mučednice Am 8,4–6.9–12, Žl 119, Mt 9,9–13
7. 7. So	sv. Wilibald, biskup Am 9,11–15, Žl 85, Mt 9,14–17

8. 7. Ne	14. neděle v mezidobí Ez 2,2–5, Žl 123, 2 Kor 12,7–10, Mk 6,1–6
9. 7. Po	sv. Augustin Žao Rong, kněz, a druhové, mučedníci Oz 2,16b.17b–18.21–22, Žl 145, Mt 9,18–26
10. 7. Út	sv. Amálie, panna a řeholnice OSB Oz 8,4–7.11–13, Žl 115, Mt 9,32–38
11. 7. St	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy Př 2,1–9, Žl 34, Mt 19,27–29
12. 7. Čt	sv. Jan Qualbert, řeholník Oz 11,1–4.8c–9, Žl 80, Mt 10,7–15
13. 7. Pá	sv. Jindřich, císař Oz 14,2–10, Žl 51, Mt 10,16–23
14. 7. So	bl. Hroznata, mučedník; sv. Kamil de Lellis, kněz Iz 6,1–8, Žl 93, Mt 10,24–33

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

